അർത്ഥവും അർത്ഥവും തേടി

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

ദാർശനികനായ പ്ലേറ്റോ പറഞ്ഞു, "അർത്ഥം തേടുന്ന ജീവിയാണ് മനുഷ്യൻ." നമ്മുടെ ഇതുവരെയുള്ള അറിവിൽ സകല ജീവജാലങ്ങളിൽ വച്ച് മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ് അവന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്നു ചോദിക്കുന്നത്. മറ്റ് മൃഗങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ശരീരത്തിന്റെ സഹജമായ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിയാൽ പൂർണ്ണ സംതൃപ്തിയായി. മനുഷ്യന് അതെല്ലാം പതിനായിരം തവണ നിറവേറ്റിയാലും വീണ്ടും ഈ ചോദ്യം ഉയരുന്നു: "എന്താണ് എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം." നിർഭാഗ്യവശാൽ വളരെയേറെ ആളുകൾ ആ ചോദ്യത്തെ നേരിടുന്നില്ല. ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും കിടക്കാനും എല്ലാ സൗകര്യവും തേടിത്തേടി ഈ ചോദ്യം അവർക്കു അവഗണിക്കാനാവും.

ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിൽ ഈ ചോദ്യമാണ് മനുഷ്യന്റെ അന്തിമമായ ചോദ്യമായി കരുതപ്പെടുന്നത്. ഉപനിഷത്തിലെ ആചാര്യനായ യാജ്ഞവൽക്യൻ വാനപ്രസ്ഥത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് തന്റെ ഭൗതിക സമ്പത്തുകൾ രണ്ടു ഭാര്യമാർക്കുമായി വീതിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരാൾക്ക് കാത്യായനിക്ക്, പെരുത്ത സന്തോഷമായി. ഒത്തിരിയേറെ വസ്തുവകകൾ കിട്ടിയല്ലോ. മറ്റേ ഭാര്യ, മൈത്രേയി, ഭർത്താവിനോടു ചോദിച്ചു, "ഈ സമ്പത്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് അമർത്യത കിട്ടുമോ?" "ഇല്ല" എന്നു ആചാര്യനായ ഭർത്താവ് പറഞ്ഞു. മൈത്രേയി ചോദിച്ചു, "അപ്പോൾ പിന്നെ ഈ സമ്പത്തെല്ലാം എനിക്ക് എന്തിനാണ്?" നൊബേൽ സമ്മാനം കിട്ടിയ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അമർത്യാ സെൻ പറഞ്ഞു, മൈത്രേയിയുടെ ഈ ചോദ്യം തന്റെ സാമ്പത്തികശാസ്ത്ര പഠനത്തെ വളരെയേറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്. ഈ അന്തിമ ചോദ്യം നമ്മുടെ വ്യക്തികൾ മാത്രമല്ല, മതങ്ങളും സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനങ്ങളും ചോദിച്ചാൽ നമ്മുടെ വളരെയേറെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാം. എന്താണ് ഇതിന്റെയൊക്കെ അന്തിമമായ അർത്ഥം എന്നാണ് ചോദ്യം. യേശു എപ്പോഴും സമ്പത്തിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് അനീതിയുള്ളത് (unjust) എന്നാണ്. "അനീതിയുള്ള മാമോൻ." എന്തുകൊണ്ടാണ് കർത്താവ് അത് പറഞ്ഞത് എന്ന് നാം ചിന്തിക്കണം. സമ്പത്തിനെയും സമ്പന്നന്മാരെയും പൂർണ്ണമായി അപലപിക്കുവാനല്ല അത്. നമ്മുടെ എല്ലാ സമ്പത്തിന്റെയും അടിയിൽ എവിടെയോ അനീതിയുടെ ഒരു ഘടകമുണ്ട് എന്ന് കർത്താവ് വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ഞാൻ നേരിട്ട് നേടിയതൊക്കെ നീതിപൂർവ്വമാണെങ്കിലും എന്റെ പ്രപിതാക്കന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും അന്യായമായ സമ്പത്ത് ഉണ്ടാക്കിക്കാണും. ലോക സാമ്പത്തികക്രമത്തിൽ ഈ അനീതി വളരെ പ്രകടമാണ്. സമ്പത്ത് എവിടെയുണ്ടോ അതിനടിയിൽ അനീതിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യം എന്നും പ്രസക്തമാണ്.

വൈദിക ശുശ്രൂഷയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന പല ആളുകളും തുടക്കത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം തേടി വരുന്നവരാണെന്ന് പൊതുവെ പറയാം. എന്നാൽ വൈദിക സെമിനാരികളിലെ അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കം പേരേ അങ്ങനെ വരുന്നുള്ളു എന്നാണ് എന്റെ ബോധ്യം. വാസ്തവത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും വരുന്നത് അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യം ചോദിക്കാതെയും അറിയാതെ അത് മനസ്സിലെങ്ങാനും വന്നെങ്കിൽ, അതിനെ ഒരു വശത്തേക്ക് ഒതുക്കിവെച്ചുകൊണ്ടുമാണ്. കാരണം, വളരെ വ്യക്തമായ ജീവിതലക്ഷ്യം ഉള്ളവരായിരിക്കും അവർ. ഒരു പട്ടക്കാരനാവുക, സഭാശുശ്രൂഷ നിർവഹിക്കുക, ഒത്തെങ്കിൽ മേൽപട്ടക്കാരനാവുക, വലിയ വലിയ ഇടവകകളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുക തുടങ്ങിയ അതീവ വ്യക്തതയുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ വരുമ്പോൾ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യം ക്രമേണ മങ്ങിപ്പോവും. ജീവിതലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണ ഉള്ളത് വളരെ നല്ലതാണ്. എന്നാൽ ആ വ്യക്തതയ്ക്കു ചുറ്റും ഒരു ചെറിയ വട്ടം വരച്ച് അടച്ചുകളയാതെ, 'തന്റെ സ്തുതികളാൽ ആകാശവും ഭൂമിയും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന' ദൈവംതമ്പുരാന്റെ മഹാലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണാൻതക്കവിധമുള്ള തുറവിയും വിനയവും കൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ ഏറ്റവും നന്നായിരിക്കും. 'എന്തുകൊണ്ടാണ് ജനങ്ങൾ വൈദികരെ വെറുക്കുന്നത്' എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിച്ച് മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ ഒരു വൈദികൻ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനം ഒരാൾ അയച്ചുതരികയുണ്ടായി. വളരെ നന്നായി വിശകലനം ചെയ്ത് എഴുതിയ ആ ലേഖനത്തിൽ അച്ചൻ പറയുന്നു, ഭൗതികമായ എന്തെങ്കിലും ലക്ഷ്യം കണ്ടുകൊണ്ടോ അല്ല അദ്ദേഹം സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നതെന്ന്. തീർച്ചയായും അദ്ദേഹം അർത്ഥാന്വേഷി ആയിരിക്കും. എന്നാൽ പലരും അങ്ങിനെയല്ല. പൂർണ്ണ മനസ്സോടും പൂർണ്ണ ആത്മാവോടും കൂടി ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം അന്വേഷിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് ലോകത്തിൽ വലിയ സ്വീകരണമൊന്നും കിട്ടാനിടയില്ല. ഒരുപക്ഷേ ചുരുക്കം ചില അന്വേഷകർ അവരോടൊപ്പം കണ്ടെന്നു വരാം. യേശുക്രിസ്തു അന്വേഷിച്ച ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം ശിഷ്യന്മാർക്ക് മിക്കവർക്കും ആദ്യം മനസ്സിലായില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കുറേപ്പേർ വഴിക്കുവെച്ച് യേശുവിനെ വിട്ടുപോകുന്നത്. അപ്പോൾ കർത്താവ് ബാക്കിയുള്ളവരോട് ചോദിച്ചു, "നിങ്ങൾക്കും അക്കൂടെ പൊയ്ക്കൂടെ; വിട്ടുപോകാൻ താൽപര്യമില്ലേ?" എന്ന്. അപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി പ്രതിനിധീകരിച്ചാവണം പത്രോസ് പറഞ്ഞു, "നിത്യജീവന്റെ ഉറവ ഞങ്ങൾക്കു എവിടെ കിട്ടും?" ഉപനിഷത്തിൽ മൈത്രേയി പറഞ്ഞ അമർത്യതയും, ഇവിടെ പത്രോസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്ന നിത്യജീവനും വാസ്തവത്തിൽ വളരെ സാമ്യമുള്ളതാണ്. അർത്ഥത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ് അത്.

നിർഭാഗ്യവശാൽ, നമ്മുടെയൊക്കെ ജീവിതത്തിൽ ഈ അർത്ഥാന്വേഷണം വഴിക്കു വെച്ച് നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നു. കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോൾ നാം ചോദിക്കുന്ന ആത്യന്തികമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും ആരും ഉത്തരം തരാത്തതുകൊണ്ട് കുട്ടികൾ പിന്നീട് എങ്ങനെ ഏറ്റവും സുഖകരമായി വയർ നിറയ്ക്കാം, എങ്ങനെ ആകർഷണീയമായി വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കാം, എങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെ ആസൂയപ്പെടുത്തുന്ന വേഗത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന വാഹനങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കാം, എങ്ങനെ താരമൂല്യമുള്ള ഇണയെ കണ്ടെത്താം തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾ കൊണ്ട് ആദിമമായ ചോദ്യത്തെ മുക്കിക്കളയുന്നു.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അർത്ഥം എന്ന വാക്കിന് ദ്വയാർത്ഥം ഉണ്ട്. ഒരർത്ഥം ദ്രവ്യം, സമ്പത്ത് എന്നൊക്കെയാണ്. മറ്റത് അർത്ഥം (meaning) എന്നു തന്നെ. ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ അർത്ഥമാണ് അർത്ഥം എന്ന് ചിന്തിക്കുകയും ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യും. മറ്റവർ അർത്ഥത്തിന് അർത്ഥമില്ല എന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ട് അർത്ഥാന്വേഷികളായി മാറുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ അർത്ഥാന്വേഷികൾ സാധകന്മാർ ആണ്. അവർ അലഞ്ഞുതിരിയാറുണ്ട്. നിരന്തരം യാത്രികരാണ് അവർ. അവർ വഴിതെറ്റി അലയാറുമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ അന്വേഷകർ സംന്യാസിമാർ അല്ലെങ്കിൽ 'എല്ലാം ഇട്ടെറിഞ്ഞു കളയുന്നവരു'മാണ്. ജൈന ദിഗംബരന്മാരെപ്പോലെ ഉടയാടകൾ ഊരിയെറിഞ്ഞ് നഗ്നരാകുന്നവരുമാണ് ചിലർ.

ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ നമുക്ക് അർത്ഥാന്വേഷണം വളരെ കുറവാണ്. നേർച്ചപെട്ടികളിൽ വീഴുന്ന അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചല്ല ഈ പറയുന്നത്. അതിന് ധാരാളം അന്വേഷകരുണ്ട് എന്ന് നമുക്ക് അറിയാം. ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം തേടുന്നവരെക്കുറിച്ചാണ് പറഞ്ഞത്. ഇവിടെ എല്ലാ അർത്ഥവും വളരെ വളരെ വ്യക്തമായി നിർവചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത് നടപ്പിലാക്കുവാൻ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ട വൈദിക വൃന്ദവുമുണ്ട്. അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളും പൂർവ്വാധികം ഭംഗിയായി നടക്കുന്നുമുണ്ട്. അപ്പോൾ പിന്നെ എന്ത് അർത്ഥമാണ് അന്വേഷിക്കേണ്ടത് എന്ന ചോദ്യം ഉയരാം.

കൊറോണ ലോക്ഡൗൺ കാലത്ത് നമ്മുടെ ആരാധനാലയങ്ങൾക്കും രീതികൾക്കും നിയന്ത്രണം വന്നപ്പോൾ നമ്മുടെ പട്ടക്കാരും മേല്പട്ടക്കാരും എങ്ങിനെയാണ് സമയംപോക്കുന്നത് എന്നറിയാൻ വളരെ ജിജ്ഞാസയുള്ള ചില അത്മായക്കാരെ കണ്ടു. അപ്പോഴാണ് വാസ്തവത്തിൽ ചിന്തിച്ചത്, എന്താണ് ഞങ്ങൾ വൈദികർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ വൈദിക ശുശ്രൂഷയെ അർത്ഥപൂർണ്ണമാക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രവർത്തികളിൽ 90 ശതമാനവും ഇപ്പോഴില്ല; ഭാഷണങ്ങളും ഘോഷണങ്ങളും പൊളിക്കലും കെട്ടലും വരവും പോക്കും ഒന്നുമില്ലാതായപ്പോൾ എന്തുപയോഗിച്ചാണ് ആ ശൂന്യതയെ നാം നിറയ്ക്കുന്നത്?

അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ ഇപ്പോൾ ശൂന്യമാകുന്ന ഇടങ്ങളെ അർത്ഥപൂർണ്ണമായി നിറയ്ക്കാൻ, നമ്മെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന വൻ വിടവുകൾ അടയ്ക്കാൻ, നമുക്ക് എന്ത് ചെയ്യാനാവും എന്ന് കൂട്ടായി ചിന്തിക്കാനുള്ള അവസരമാണ് ഇത്. പഴയതിലേക്കു പോകാൻ നാം വെമ്പരുത്. പഴയത് ഇല്ലാതായി. നമുക്ക് യേശുവിനോട് തന്നെ ചോദിക്കാം, "എന്തിനാണ് പട്ടക്കാരനായി എന്നെ വിളിച്ചത്?" വിശന്നും ദാഹിച്ചും ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെ ചിതറപ്പെട്ട ഈ ജനങ്ങൾക്ക് എന്ത് അർത്ഥമാണ് ഞാൻ ഉപദേശിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത്? "സുവിശേഷപരമായ നടപടികളിലേക്ക് ഈ പൈതലിനെ നയിക്കേണമേ" എന്ന് നാം സ്നാനപ്പെടുത്തുന്ന ഓരോ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയും ഉറക്കെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. നാമും അങ്ങനെ സ്നാനമേറ്റതാണ്. അതുകൊണ്ട് നമുക്കൊരു ചെറിയ പിടിവള്ളി ഉണ്ട്. അർത്ഥത്തിന്റെ നെറ്റ്വർക്കിലേക്കു കടക്കാൻ ഒരു കുഞ്ഞ് ലിങ്ക്. പക്ഷേ നാം വളരെ ഭയപ്പെടണം. ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയിൽ എത്രയെത്ര നല്ല മനുഷ്യരുടെ, എത്രയെത്ര യുവജനങ്ങളുടെയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും അർത്ഥാന്വേഷണത്തെ നാം ചവിട്ടിമെതിച്ച് കുറുക്കന്മാരെപ്പോലെ ഓരിയിടാനും വേട്ടപ്പട്ടികളെപ്പോലെ കടിച്ചുകീറാനും സോഷ്യൽ മീഡിയയിലൂടെ അസഭ്യവർഷം നടത്താനും നാം അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്. അർത്ഥം തേടി ഗതിയില്ലാതെ അലയുന്ന ഈ ആത്മാക്കൾ ഒരിക്കൽ പകരം ചോദിക്കുമെന്നതാണ് നമ്മെയും നമ്മുടെ പൗരോഹിത്യ സംവിധാനത്തെയും ഭയപ്പെടുത്തേണ്ടത്.